

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

[Του Charles Monselet]

Α'.

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Χωρίς άλλο, πρέπει να πάρουμε μια υπηρέτρια, αγαπητή μου.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Σ' εθάρμιστώ γιά τὰ καλά σου αίσθήματα. Εἶνε ἀλήθεια πὼς ἔχει πολὺ δουλειὰ ἐδῶ μέσα, χωρὶς νὰ φαίνεται. Μὰ συλλογίσου, καλὲ φίλε μου. Ἔως τώρα περάσαμε χωρὶς ὑπηρετρία, καὶ ἡ οἰκονομία...

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Τὸ ζήτημα γιὰν μοὺ ἀνέστησεν μισθὸν κατὰ τριακόσια φράγκα τὸν μῆνα, καὶ τὸ ποσὸν αὐτὸ ἴσως ἴσως θὰ τὸ θυσιάσω γιά νὰ ἡσυχάσῃς λιγάκι.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Πολὺ καλὰ, ἄς πάρουμε.

Β'.

Ζητοῦσαν ὑπηρετρία φανόμενον, ἀριστοτέλειμα, ὑπηρετρία ιδεώδη!

Πρῶτα ζητήσανε ἀπ' τοὺς γνωρίζουσας τῶν, ὕστερα γράψανε στίς ἐπαρχίες καὶ τέλος σὲ μοικτικὸ γράφειο.

Στὴν κυρία δὲν ἄρσενε καμμίᾳ ἀπ' τῆς πενήντας πού βρεθῆκανε, καὶ σὲ τέλος πήρε τὴν πρώτη πού παρουσιάστηκε!

Γ'.

Ἡ Κυρία δίδει ὁδηγίες στὴν ὑπηρετρία :

— Κόρη μου, τὸ σπῆτι δὲν ἔχει τόση πολλὴ δουλειὰ, μὰ πάντοτε βρίσκεται. Θὰ σοὺ πῶ ποιὰ θάγαι ἡ δουλειὰ σου καὶ ἄκουσε με γιά νὰ μὴ τὰ ξαναλέμε. Θὰ σηκώνεσαι στίς ἑξὶ τὸ πρωί, αὐτὸ ὀφείλει καὶ στὴν ὕγεια. Πρῶτα θ' ἀρχίσῃς νὰ σιάξῃς τὴν τραπέζια, ὕστερα τὰ παπούτσι. Ὁ κύριος τὰ λερώνει πολὺ. Θὰ ξετινάξῃς τὰ φορέματά του στὴ σκάλα, καὶ τὰ δικά μου στὸ παράθυρο. Κολλατοῖζουμε στίς ἐννιά γιὰτὶ ὁ κύριος στίς δέκα πρέπει νάναί στὸ ὑπουργεῖο. Τρῶμε τὰ περισκεύηματα ἀπὸ τὸ βράδυ καὶ καμμὰ ὁμολέττα ἡ χόρτα. Ὑστερα ἀπ' τὸ πρῶγευμα θὰ τοιμάξῃς τὴν κρεββατοκάμαρα. Μὰ νὰ μὴ ξεσκονίσῃς τίς ἐταξέρες, γιὰτὶ ἔχουν πράγματα πού σπάζουν' αὐτὸ θὰ τὸ κάμω ἐγὼ. Ὑστερα θὰ ντύνεσαι σὲ μισὴ ὥρα, δὲν μ' ἀρέσει ἡ κοκτετρία, μὰ θέλω νάσαι καθαρή. Ἡ ποδιά σου πρέπει νάλλάξῃ κάθε δύο μέρες. Ἄμα τυτθῇς θάρχισῃς νὰ μαγειρεύῃς γιά τὸ βράδυ.

Θὰ βγῶ μαζί σου γιά νὰ σοὺ δείξω τὰ μαγαζιά πού ψωνίζουμε. Κάθε πέμπτη θάχουμε βραστὸ καὶ σούπα, καθε κυριακὴ ψητὸ ἢ κόττα. Τρεῖς φορές τὸν μῆνα ἔχουμε καὶ κανένα φίλον πού τρώγει στὸ τραπέζι μαζί μας. Ἐχουμε κάρβουνα καὶ κρασί στὸ ὑπόγειο. Θὰ σαπουνίζῃς, θὰ σιδερώμεθα μὰ φορὰ τὴν ἑβδομίδα, θὰ σφουγγαρίζῃς κάθε μέρα, κάθε βράδυ θὰ πλένῃς τὰ πιάτα καὶ τὴν κουζίνα.

Ὅταν σοὺ μένει καιρὸς θ' ἀκονίζῃς τὰ μαχαίρια, θὰ καθαρίζῃς τὰ πόμολα τῆς πόρτας καὶ τὰ χτένια! Δὲν μ' ἀρέσει νὰ βλέπω τὴν ὑπηρετρία νὰ κάθεται χωρὶς καὶ νὰ κάμῃ. Τὸ βράδυ θὰ μπαλάνῃς τ' ἀσπρόρουχα. Θὰ βγαίνῃς ἔξω μὰ φορὰ τὸν μῆνα, μὰ δὲν ἐννοῶ νὰ πῆς σὲ κανένα χορὸ. Δὲν μ' ἀρέσει τὸ ὄνομά σου Ζοζεφίνα, θὰ σὲ λέμε Μαρία, ὅπως λένε διὰς τῆς ὑπηρετίας! Δὲν θέλω νάχῃς σχέσεις μὲ τὸν πορτιέρη γιὰτὶ σὲ διάχω στὴ στιγμή. Ἐλθμομόνησα νὰ σοὺ πῶς θὰ κοιμάσαι χωρὶς σπαρμαστέο γιὰτὶ φοβάμαι τὴν φωτιά!... Αὐτὸ εἶνε ὅλα. Πιστεύω πὼς θὰ μείνῃς εὐχαριστημένη, κόρη μου.

Δ'.

Ἡ ὑπηρετρία εἶνε ἀψηλὴ, κόκκινη σὰν ροδάκινο, μαλλιά μὲ πομάδα ἀπὸ βούτυρο! Περισταίει βαρετὰ σὰν κοτ' ἀκός Ρώσος, κοιτάει μὲ τίς κάλτσες τῆς!... καὶ δὲν βλέπει ποτὲ ὄνειρα.

Ε'.

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Δὲν εἶνε ἀσχημο αὐτὸ τὸ γιανί.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Ναί, εἶνε ἐλεεινὸ, Μαρία!

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. — Μ' ἐφώναζε, Κυρία;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Σοὺ εἶχα πῇ νὰ λέγῃς: Ἡ κυρία μ' ἐφώναξε;

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. — Ἡ κυρία μ' ἐφώναξε, κυρία;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Σήκωσε τὸ γιανί.

Ο ΑΝΔΡΑΣ. (διαμαρτυρεῖται). — Μὰ δὲν τελειώσα ἀκόμη. Δὲν εἶνε καὶ τόσο ἀσχημο.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Σήκωσε αὐτὸ τὸ γιανί καὶ φέρε τὸ ψητό. (Ἡ ὑπηρετρία φεύγει). Πούνε ὁ νοῦς σου; Τί ἀρχισες νὰ μοὺ κάνῃς παρατηρήσεις μπροστὸ στὴν ὑπηρετρία;

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Ἀφοῦ ὑποσχέθηκε πὼς δὲν θὰ ξαναβάλῃ πολὺ σκόρδο!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Ἄν ἀρχίσῃς νὰ δίνῃς δίκιο στὴν ὑπηρετρία,

καλὰ θὰ πᾶμε! Αὐτὸ μονάχα σοὺ λέω.

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Ἄς γράμει τώρα.

(Τὸ ψητὸ ἐπέτασε χωρὶς παρατηρήσεις, ὅποτερὰ τὰ φροῦτα καὶ ὁ καφέ).

Ἡ ΚΥΡΙΑ. (στὴν ὑπηρετρία). — Μπορῇς νὰ φῆς τώρα Μαρία; φέρε μου τὸ ψωμί γιά νὰ σοὺ κόψω ἕνα κομμάτι· δώσε μου καὶ τὸ ποτήρι σου γιά νὰ σοὺ δώσω κρασί.

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. — Πολὺ καλὰ. (Φεύγει).

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Δὲν ντρέπεσαι, καὶ μὲν, νὰ μετρᾷς μὲ τὸ σταγονόμετρο τὸ κρασί καὶ τὸ φαγὶ τῆς;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Αὐτὸ γίνεται σ' ὅλα τὰ σπῆτια. Ἀπ' τὸ φεγγάρι ἔπεσε;

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Ἀλήθεια καλὰ λές, δὲν ἀνακατεύομαι πιά γιὰτὶ δὲν νοιώθω. (Τρίβει τὰ χέρια του). Μὰ τὴν πιάτι μου εἶμαι εὐχαριστημένος πού βρήκαμε τέτοια ὑπηρετρία.

ΣΤ'.

(ἑντέρια ἡμέρα. Ἐπιστροφή ἀπὸ τὸ γράφειο).

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Γειάσου, Λουκία, γειάσου, γυναικοῦλα μου. Οὐφ! τί μέρα! Ὅλη ἡ δουλειὰ ἔπεσε στὴ γάχη μου. Εἶμαι κατακουρασμένος, ἐλεεινός.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Δὲν ξέρεις... ἡ ὑπηρετρία...

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Ἀφίσε με νὰ καθίσω.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Ἔσπασε ἕνα φλυντζάνι.

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Ὡ, διάβολε!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Πολὺ νόστιμο! μὰ θὰ τὸ κρατήσω ἀπ' τὸν μῆνα τῆς.

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Γιά ἕνα φλυντζάνι, καὶ μὲν; Δὲν τὸ ἔκαμε ἐπιτηδες.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Αὐτὸ θὰ τὴν μάθῃ νὰ προσέχῃ ἄλλη φορὰ.

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Δόσε μου σὲ παρακαλῶ τίς παντοφλές μου. Παρτόν. ἄγανθ μου! μὰ ἀλήθεια δὲν κρανεύμαι στὰ πόδια μου.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. (φωνάζει). — Μαρία, δώσε τίς παντοφλές στὸν κύριο.

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Μὰ δὲν ἀξίζει τὸν κόπο... εἶνε κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι.

(Πηγαίνει νὰ τῆς πᾶρῃ).

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Μὰ τότε γιὰτὶ ἔχει κανεὶς μιά ὑπηρετρία;

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Ἐλα κοντὰ νὰ σοὺ πῶ καινούργια. Ἐγίνε λόγος γιά μένα στὸ ὑπουργεῖο.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Καὶ τὸ κρεββάτι μας, νὰ δῇς πὼς τὸ ἔκαμε χωρὶς γούστο καὶ τάζει... Ἄ! τὸ φτωχὸ κορίτσι ἔχει πολλὰ ἀκόμη νὰ μάθῃ!

Ζ'.

Ο ΑΝΔΡΑΣ. (Στὴν γυναικα του). — Πόσο ὡμορφὴ εἶσαι ἀπόψε! αὐτὸ τὸ κτένισμα σοὶ δίδει ἕνα ἀγγελικὸ ἀέρα καὶ δύσκολα μπορεὶ κανεὶς νὰ ἀντισταθῇ.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Παρατηρήσεις πὼς ἡ ζάχαρι σώνεται γρήγορα;

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Ὅχι... Βρίσκω στὸ βλέμμα σου μιά καινούργια λάμψη ἕνα... εἶνε ἡ μόδα τώρα νὰ βράξῃς διαμαντένια σκόνη κάτω ἀπ' τὰ μάτια σου!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Ἄλλοτε μὰ λίτρα ζάχαρι πήγαινε σὲ τρεῖς μέρες.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Ἀγαλίσασέ με.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Ἀφίσε με εἰσαι ἀνυπόμονος. Δὲν μπορεὶ ποτε κανεὶς νὰ μιλήσῃ σοβαρὰ μαζί σου!

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Κάθε πράγμα ἔχει τὴν ὥρα του. Λουκία, ἐξήμανε ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου: ὅλα κοιμᾶνται εἰς τὴν φύσιν μόνον ὁ ἐρωτὰς μου...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Τί ἀνθρωπος, Θεέ μου! Τί ἀνθρωπος, τί χαράκτηρας! Σοὺ ἀρέσει νὰ σὲ κλέφτουν; ...

Ο ΑΝΔΡΑΣ. (οὐκὸν τὴ λάμπα). — Ἀπόψε ὑπάρχει ποίησις εἰς

τόν αέρα...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Από αύριον θά μετρώ τήν ζάχαρι.

Η.

Ο ΑΝΔΡΑΣ. (κρανιά στο παράθυρο ένα καθορμίζω για τὰ ξυρσίτη).

— Μαρία! φέρε τὸ ζεστό νερό!

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. — Ὁρίστε, κύριε.

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Εὐχαριστῶ. (Ἡ ἀπερίεργα γέμει).

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Σάν πολὺ κυττάξεις τὴν ὑπηρετρία;

Ο ΑΝΔΡΑΣ. (ἀφίρει νὰ πύση τὸ ξυρσίτη). — Πῶς;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Εἶνε ὁμορφη κοπέλλα.

Ο ΑΝΔΡΑΣ. (σηκώνων τὸς ὤμους του). — Ἄλλο κακὸ τώρα κι' αὐτό!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Ὑπάρχουν ἄνδρες ὅχι καὶ τόσο εὐγενικοί.

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Ὁ Θεέ μου!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Ἄνδρες ποὺ ἡ πατασβούρα δὲν τοὺς ἀρδιάζει!

Ο ΑΝΔΡΑΣ. (ἐξακολουθεῖ νὰ ξυρσίται). — Λέγε λοιπόν, ἐμπρός.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Ἄκουσε μὴ ζητᾷς νὰ παίξης κωμῳδία μαζί μου, γιατί δὲν τρώγω τέτοια χάτια. Θέλεις νὰ σοὺ ἀποδείξω πῶς τὰ ξέρω ὅλα;

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Ἀ! βέβαια αὐτὸ ἔλειπε. Μὰ πρόσεξε νὰ μὴ μὲ κάμης νὰ κοπῶ.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Λοιπόν ὁ μαγνήτης σὲ εἶδε ποὺ κουβέντιαζες χθὲς τὸ πρωὶ μὲ τὴν ὑπηρετρία στὸν δρόμο.

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Δὲν κουβέντιασα μαζί της, τῆς μίλησα; τὸ πρῶμα διαφέρε πολλὸ!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Μέσα στὸ δρόμο;

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Ναι, στὸ δρόμο. Τῆς εἶπα νὰ μοὺ ἀγοράσῃ ἕνα βουρτάκι γιὰ τὸ ξορσίμα, γιατί οἱ τριχὲς τοῦ δικοῦ μου πῆσαν· κυττάζε ἂν δὲν πιστεύεις.

Η.

(Ἦ ὧς τὴν κρίσις! Στὴν κάμαρα τοῦ ὕπνου, ὁ ἄνδρας ροχαλίζει).

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. (ἀρχίζει νὰ κλάει). — Ἀχ! Ἀχ!

Ο ΑΝΔΡΑΣ. (σηκώνεται τρομαγμένος). — Λουκία, τί ἔχεις; Πῆς μου τί σοὺ συμβαίνει; Μήπως δὲν εἶσαι καλά;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Ἦμουν βεβαία γι' αὐτό!

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Γιὰ ποῖο ἥσουν βεβαία; Περιμένε, σηκώνομαι· ποὺ εἶνε τὰ σπῆτα; Φαίνεται ἰσχυρὰ καμιά νευρὶκή κρίσις.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Μὴ μ' ἐγγίξεις, μὴ μ' ἐγγίξεις!

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Πολὺ καλά δὲν σὲ ἐγγίζω, μὰ τί ἔπαθε, ἀγαπημένη μου, ἀπάντησε; Εἶμαι ὁ Ἀντωνιάκης, ὁ ἄνδρας σου...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Ἐλπετε νὰ περιμένω τέτοια ἀισχύροτητα!

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Ποιὰ ἀισχύροτητα; Βλέπω δὲν εἶσαι στὰ καλά σου· πῶς νὰ σοὺ ἐτοιμάσω ἕνα τίλο, θέλεις;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Τέρας!

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Ποιον λέγεις τέρας;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Τολμᾷς νὰ μὲ ρωτήσης;

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Βέβαια.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. — Πρὸ ὀλίγου στὸν ὕπνον σου ἄκουσα νὰ λέγης τὸ ὄνομα τῆς ὑπηρετρίας.

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Ἀ! (Κυττάζει τὴν γυναῖκα του μὲ προσοχή, ὥστερα μὲ τὰ νευρικά του, ὅπως ἦταν καὶ μὲ τὸ καντήλεϊ στὸ χέρι φέρει ἔξω ἀπ' τὴν κάμαρα τοῦ ὕπνου).

Η.

Ο ΑΝΔΡΑΣ. (μπαινὶ στὴν κάμαρα τῆς ἐπιμετρίας). — Κόρη μου σήμα ἀμέσως· ἄκουε;

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. (σηκώνεται στὸν κορβάνι της). — Τί τρέχει, φωτιά εἶνε ἡ κλέψης;

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Σήμα ἀμέσως καὶ ξεκουμπάου!

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. — Τέτοια ὥρα νὰ σηκωθῶ; Χωρὶς ἄλλο τὸ ἀφεντικό εἶνε ἀρρωστο...

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Ὁρίστε εἰκοσι φράγκα, ὀρίστε τριάντα φράγκα, νὰ πενήντα, σιμὲ τὸ δοντοῦκι σου καὶ τράβα, μὴ χάνης οὐτε ἕνα λεπτό. Εἶσαι τὸ καλλίτερο κορίτσι τοῦ κόσμου, θαυσαυρὸς γιὰ κοῦτῖνα. Μὰ τί νὰ κάμω; ἡ γυναῖκα μου ὑποκριθῆκε!... Δὲν φταῖω ἐγώ, γιατί γιὰ μένα εἶσαι ἕνα τέρας, δὲν τὸ κρύβω... μὰ ἐκείνης τῆς πέραςα μὰ ἰδέα!... Φεύγω σὲ παρακαλῶ, μὴ θέλεις νὰ γίνης αἰτία ἐνός κακοῦ δὲξ ἡμέρα. Νὰ περιμένω ὡς τὸ πρωί; Ποτέ! Προτιμῶ νὰ πάγω νὰ ζητήσω ἕνα ἀμῶδι. Ἄντε, κόρη μου, ἔσο λογική...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. — Ὁρίστε, κύριε, σηκώνομαι· μὰ μοὺ φαίνεται πολὺ παράξενο αὐτὸ τὸ πράγμα.

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Ναι, ναι! ἔλα ὅμως στὴ θέσι μου ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ἡσχία, βάλε τὸ φουστάνι σου, νὰ, ἐγὼ γριζῶ τὴν ράχη μου!

Ἀντὶ νάχω τὴν κόλασι κάθε μέρα ἐδῶ μέσα, καλλίτερα νὰ φύγης. Ἡ γυναῖκα μου εἶνε γελοία, ἀδίκη, τὸ ξέρω μὰ τί νὰ κάμω; εἶναι γυναῖκα μου.

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. — Νὰ προσέξῃ ὅμως νὰ μὴ πῇ τίποτε κακὸ γιὰ μένα, γιατί θὰ δῇ μὲ ποῖαν ἀτάχη νὰ κάμω!...

Ο ΑΝΔΡΑΣ. — Ἄντε, βάλε καὶ τὰ σακαφῖνα σου. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τὰ κουμπώσης.

Κάμε γρήγορα! πῶς νὰ πῶ στὸν πορτιέρη νὰ σοὺ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα. Ἄντε ἐμπρός! Στὸ καλὸ, ἡ ὥρα ἡ καλή!...

Τὸ πράγμα δὲν τελειώνει ὡς ἐδῶ. Ἡ κυρία ξαναδηλώνει:

Γιατί νὰ τὴν διώξω; Ἐλπετε νὰ τῆς ψάξω τὸ δοντοῦκι. Ἰσως νὰ μὲς ἔκλεψε. Ἀυριο θὰ πάω στὴν ἀστενερμία νὰ τὴν πιάσω. Τὶ βλάκας ποὺ εἶσαι, Θεέ μου!...

Charles Monselet

== ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ ==

Ὁ μεγαλειότερος ἐχθρὸς τῆς υγείας, λένε οἱ ὕγειονόμοι, εἶνε ὁ φόβος.

Θέλετε νὰ μὴν ἔχετε κεφαλάλονον! Διατηρεῖτε ζεστὰ τὰ πόδια σας.

Ὑπελογίσθη ὅτι κάθε ἄνθρωπος, κατὰ μέσον ὄρον, μιλάει τρεῖς ὥρες τὴν ἡμέρα. Λέγει δηλαδή, 100 λέξεις κατὰ λεπτόν, ἤτοι 9 σελίδας εἰς ἓν σῆμα βιβλίου, ἤτοι πενήντα δύο τόμους τὸ ἔτος. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ μετριότητι αὐτὴ στατιστικῇ δὲν ἐφαρμόζεται οὔτε εἰς τὰς γυναῖκας, οὔτε εἰς τοὺς δικηγόρους!...

Ἡ σύζυγός σου ἂν εἶνε ὠραία, θὰ σὲ προδώσῃ, ἂν εἶνε ἀσχημὴ, θὰ τὴν συγαίνεσαι, ἂν εἶνε φτωχή, θὰ σὲ χρεωκοπήσῃ, ἂν εἶνε πλουσία, θὰ σὲ καβαλλιάξῃ!

Οἱ μεγαλιότεροι καπνιστὰι τοῦ κόσμου εἶνε οἱ Ὀλλανδοί. Ἡ ὕγρασις τοῦ κλιματοῦ τὸν καθιστᾷ τὸ καπνισμα ἀναγκαῖον, ἡ φτηνία δὲ τοῦ καπνοῦ τὸ γενικεῖ.

Οἱ λεμβόχοι στὴν Ὀλλανδία μετροῦν τὰς ἀποστάσεις μὲ τὸν καπνὸ! Δὲν λένε δηλαδή: — Ἀπ' ἐδῶ ὡς ἐκεῖ εἶνε τόσα μίλια, ἀλλὰ «τόσες... πίπες!»

Ὅταν ἐπισκέπτεσθε ὀλλανδικὴν οἰκίαν, τὸ πρῶτον ποὺ σὰς προσφέρουν εἶνε ἕνα σιγάρο. Ὅταν φεύγετε δὲ σὰς ξαναδίνουν ἄλλο. Ἐνίοτε σὰς γεμίζουν καὶ τίς τοσάκις σὰς μὲ καπνὸ!

Μερικοὶ Ὀλλανδοὶ κοιμῶνται, μὲ τὸ σιγάρο στὸ στόμα, ὥστε διαν ξυπνοὺν τὴν νύχτα νὰ μὲν ποροῦν νὰ τὸ ξαναγράβουν, χωρὶς πολὺν κόπον.

Λένε τέλος ὅτι ὁ καπνὸς σκοτίζει τὸν νοῦν. Καὶ ὅμως διαγνώσκει καὶ μαθηματικώτερα κεφάλια ἀπὸ τὰ ὀλλανδικὰ δὲν ὑπάρχουν.

Ἐνας Ὀλλανδὸς ἐξακρατήρησε τὸν καπνὸν ὡς ἐξῆς: — «Εἶνε ἡ δευτέρα ἀναπνοή μας!»

Καὶ ἕνας ἄλλος εἶπε τὸ ἐξῆς ἀμίμητο: «Τὸ τσιγάρο εἶνε ὁ ἔκτος δάκτυλος τῆς χειρὸς μας!»

Τὴν βραχυτέραν φυλάκισιν τὴν ἔχει ἐπιβάλλει, ἀσφαλῶς, ἕνα Ἀγγλικὸ δικαστήριον. Κατὰ τὸ 1887, εἶς μία δικὴν ἐτιμώρησε μίαν Ἀγγλίδα εἰς... 6 λεπτῶν φυλάκισιν!

Τὸ πλέον ζεστὸ μέρος εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην εἶνε ἡ Μαλάγα.

Ὡς καλλίτεροι κηπουροὶ τοῦ κόσμου θεωροῦνται οἱ Κινεζοὶ.

Τὰ ψηλά καὶ μυτερά κολάρια προκαλοῦν κοκκίνισμα τῆς μύτης καὶ γεμίζουν σπυρία τὸ πρόσωπο.

Εὐτυχῶς ποὺ συνεπιθίζονται σήμερα τὰ πάνινα.

Ὅπου δὲν μπαίνει ὁ ἥλιος, μπαίνει ὁ γιατρός! γράφει κάποιος Γερμανὸς ἐπιστήμων. Καὶ προσέτι, ὅτι στὴν Ἰταλία καὶ στὴν Ἑλλάδα χώρας μὴ διακρίνομενας ἐπὶ καθαριότητι σώζει τὸν λαὸν ἀπὸ τὰς νόσους ὁ ἀφθονὸς ἥλιος τὸν.

Ὁ ὑγιέστερος καὶ καταλληλότερος γιὰ τὴν χώνευσιν ὕπνος εἶναι ὁ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς.

Πρὸ 50 ἐτῶν στὴν Σικελία, ἕνας εἰσπράκτωρ διαπυλίων τελῶν ἐμπόδιζε τὴν διόδον μᾶς κηδεύει, γιατί, ὅπως ἔλεγε, ὁ νεκρὸς ἐπρεπε νὰ φορολογηθῇ... ὡς κρέας!...

Εἰς πολλὰς ἐθνοπαϊκάς πρωτεύουσας ὑπάρχουν ἐτερίαι παιδοτρογία διὰ τοὺς ἀπόρους μαθητὰς τῶν δημοτικῶν σχολείων. Εἰς τὰ καταστήματα αὐτὰ οἱ φτωχοὶ μαθητὰ καὶ μαθητρίαι λαμβάνουν δωρεάν φαγητὸ, καθαρὸ καὶ ἄφθονο. Τὶ εὐτυχία ἂν ὑπῆρχαν καὶ στὴν Ἀθήνα μας τέτοια ἰδρύματα!...

Ὁ ὑγιέστερος τῶν ὕπνων κατορθοῦνται διὰ ἀφίερε εἰς τὸν κοιτῶνά σας νὰ εἰσέρχηται ὁποσὸν ποτε καθαρὸς αἶρας.

Καλλονή, εἶπεν ὁ διάσημος Χωρτ, δὲν εἶναι τὰ ἐμορφα χαρακτηριστικὰ καὶ τὰ πλαστικὰ μέλη. Αὐτὰ εἶνε ἀνθη ποὺ ἔχουν τίς ὥρες τῶν κ' ἐπειτα μαραινόνται. Καλλονὴ εἶνε ἡ λευκὴ, ἀκηλιδωτὸς ψυχῇ, ἡ ἀκτινοβολοῦσα περισσότερον καὶ ἀπὸ τὴν λαμπρότατην ἐπιδερμίδα.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Μπου-έτου» δηλοῖ ὅτι ἔπαυσε νὰ εἶνε περὶ οὐδένων ἀντιπροσώπος τῆς ὁ κ. Ἐλευθ. Γιαννακέλης.

Συλλεκτης